

33. Wielcy apostołowie – Święci Piotr i Paweł

Odkryć głębię

„Stare porzekadło wędrowca mówi, że najciekawsze odkrycia czekają na skraju drogi. Łatwo przeoczyć je w pośpiechu, zapalczywie podążając ku celowi wędrowki. Nie inaczej wygląda nasza droga przez życie. (...) Wzdłuż drogi czeka niejedno, co skłania do refleksji (...) początkowo niepozorne i tylko przelotnie uchwycone. (...) drugie spojrzenie potrafi odkryć pod powierzchnią taką głębię, która pozwala przeczuć tajemnicę istnienia. (...) I wtedy może się zdarzyć, że [człowiek] dostrzeże poblask tajemnicy, która niby widnokrąg otacza nasze życie, tajemnicy, którą my chrześcijanie nazywamy Bogiem”*

Podczas swojej wędrowki przez życie dwaj wędrowcy – Piotr i Paweł – potrafili dostrzec ów „poblask tajemnicy” i nadać kierunek swojemu działaniu. Potrafili sprawić, że wielu ludzi zatrzymało się na skraju drogi, aby po raz drugi spojrzeć na z pozoru błahe wydarzenia, dzięki czemu zobaczyli nowy widnokrąg otaczający ich życie.

*K. Roos, *Przed drogą*, w: tenże, *Myśli wzdłuż drogi*, Wrocław 2001.

Carl Bloch, *Święty Piotr zapierający się Jezusa*

Droga Świętego Piotra

Jezus rzekł do Szymona: «Nie bój się, odtąd ludzi będziesz łowił».

I wyciągnąwszy łodzie na ląd, zostawili wszystko i poszli za Nim. Łk 5, 10-11

Jezus zapytał ich: «A wy za kogo Mnie uważacie?». Odpowiedział Szymon Piotr: «Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego». Mt 16, 15-16

Otóż i Ja tobie powiadam: Ty jesteś Piotr [czyli Opoka], i na tej opoce zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą. Mt 16, 18

Wspomniał Piotr na słowo Jezusa, który mu powiedział: «Nim kogut zapieje, trzy razy się Mnie wyprzesz». Wszedł na zewnątrz i gorzko zapłakał. Mt 26, 75

A gdy spożyli śniadanie, rzekł Jezus do Szymona Piotra: «Szymonie, synu Jana, czy miłujesz Mnie więcej aniżeli ci?». Odpowiedział Mu: «Tak, Panie, Ty wiesz, że Cię kocham». Rzekł do niego: «Paś baranki moje». J 21, 15

Naśladować Jezusa

Szymon zwany Piotrem był rybakiem. Od czasu, gdy Jezus spotkał go u brzegu Jeziora Galilejskiego i powołał na apostoła, jego życie bardzo się zmieniło. Etapy jego duchowej przemiany opisują Ewangelie. Szymon Piotr bez wahania staje się uczniem Jezusa. Wędrując z Nim, uczy się zaufania do swego Mistrza i wiary w Niego. Podobnie jak jemu współcześni oczekuje od Mesjasza ukazania swej potęgi. Gdy widzi Jezusa

Gerrit van Honthorst, Uwolnienie św. Piotra z więzienia

pokornie służącego ludziom, odkrywa głęboką treść Jego mesjańskiej misji. Dociera do niego, co to naprawdę znaczy naśladować Jezusa. Nie jest to łatwa droga, bo wymaga ciągłego nawracania, ale idzie nią za Nauczycielem.

„Ewangelie przedstawiają Szymona jako człowieka o zdecydowanym i impulsywnym charakterze. Gotowy jest nawet siłą bronić swych przekonań (...). Zarazem bywa także naiwny i bojaźliwy, lecz uczciwy i zdolny do najszczerzej skruchy”*

Piotr dzięki swej gorliwości i wytrwałości stanął na czele Kościoła w Jerozolimie.

* Benedykt XVI, audyencja generalna, 17.05.2006.

Ojcowska troska pierwszego papieża

Listy Świętego Piotra ukazują nam ich autora jako troskliwego duszpasterza. Następca Jezusa w swojej korespondencji do wiernych zawarł wiele porad, wskazań, napomnień. Z mocą podkreśla, że podstawową zasadą naszych wzajemnych relacji powinna być miłość. W Listach dostrzegamy jego ojcowską troskę o powierzony mu Kościół. Widzimy, jak bardzo bliski jego sercu jest każdy człowiek, jak bardzo pragnie, aby wszyscy dostąpili zbawienia.

Wskazania Świętego Piotra

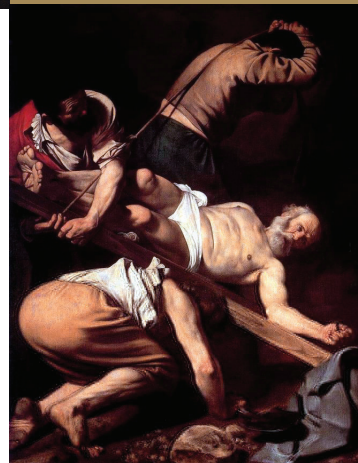
Dlatego radujcie się, choć teraz musicie doznać trochę smutku z powodu różnorodnych doświadczeń. 1 P 1, 6

Odrzuciwszy więc wszelkie zło, wszelki podstęp i udawanie, zazdrość i wszelkie obmowy, jak niedawno narodzone niemowlęta pragnijcie duchowego, nie sfałszowanego mleka, abyście dzięki niemu wzrastali ku zbawieniu (...). 1 P 2, 1-2

Wszystkie troski wasze przerzucie na Niego, gdyż Jemu zależy na was. 1 P 5, 7

Dlatego też właśnie dołożywszy całej pilności, dodajcie do wiary waszej cnotę, do cnoty poznanie, do poznania powściągliwość, do powściągliwości cierpliwość, do cierpliwości pobożność, do pobożności przyjaźń braterską, do przyjaźni braterskiej zaś miłość. 2 P 1, 5-7

Wzrastajcie zaś w łasce i poznaniu Pana naszego i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa! Jemu chwała zarówno teraz, jak i do dnia wieczności! Amen. 2 P 3, 18

Caravaggio, Ukrzyżowanie św. Piotra

Droga Świętego Pawła

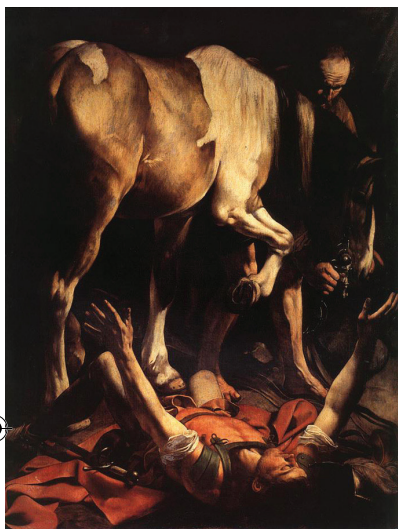

Słyszeliście przecież o moim postępowaniu ongiś, gdy jeszcze wyznawałem judaizm, jak z niezwykłą gorliwością zwalczałem Kościół Boży i usiłowałem go zniszczyć. Ga 1, 13

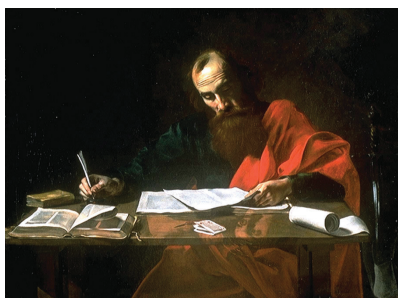
Gdy zbliżał się już w swojej podróży do Damaszku, olśniła go nagle światłość z nieba. A gdy upadł na ziemię, usłyszał głos, który mówił: „Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz?”. „Kto jesteś, Panie?” – powiedział. A On: „Ja jestem Jezus, którego ty prześladujesz”. Dz 9, 3-5

Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus. Choć nadal prowadzę życie w ciele, jednak obecne życie moje jest życiem wiary w Syna Bożego, który umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie. Ga 2, 20

Trzy razy byłem sieczony różgami, raz kamienowany, trzykrotnie byłem rozbitkiem na morzu, przez dzień i noc przebywałem na głębinie morskiej. Często w podróżach, w niebezpieczeństwach na rzekach, w niebezpieczeństwach od zbójców, w niebezpieczeństwach od własnego narodu, w niebezpieczeństwach od pogan, w niebezpieczeństwach w mieście, w niebezpieczeństwach na pustkowiu, w niebezpieczeństwach na morzu, w niebezpieczeństwach od fałszywych braci; w pracy i umęczeniu, często na czuwaniu, w głodzie i pragnieniu, w licznych postach, w zimnie i nagości, nie mówiąc już o mojej codziennej udręce płynącej z zatroskania o wszystkie Kościoły. 2 Kor 11, 25-28

Caravaggio, Nawrócenie Pawła z Tarsu

Nicolas Tournier, Święty Paweł

Przemiana Pawła

Paweł z Tarsu (wcześniej noszący imię Szawel), znany też jako Apostoł Narodów, był w młodości przeciwnikiem chrześcijan. Zetknął się z ich wspólnotą w Jerozolimie, gdzie zdobywał wykształcenie. „Gdy poznał nową grupę wierzących, natychmiast stał się jej srogim prześladowcą. (...) Przyłączenie się Pawła do Kościoła spowodowała bezpośrednia interwencja Chrystusa, który objawiając się mu na drodze do Damaszku, (...) uświadomił mu, że prześladować Kościół znaczy prześladować Jego samego, Pana”*. Był to przełomowy moment w życiu Pawła. Przyjął on chrzest i stał się najgorliwszym i najważniejszym głosicielem nauki Chrystusa w czasach pierwotnego Kościoła. Paweł odbył trzy podróże misyjne, podczas których napotykał wiele trudności i niebezpieczeństw. Jednakże z miłości do Chrystusa odważnie stawiał im czoło.

* Benedykt XVI, audiencja generalna, 22.11.2006.

Wskazania Świętego Pawła

Nie opuszczajcie się w gorliwości. Bądźcie płomiennego ducha. Pełnijcie służbę Panu. Weselcie się nadzieją. W ucisku bądźcie cierpliwi, w modlitwie – wytrwali. Zarządzajcie potrzebom świętych. Przestrzegajcie gościnności. Błogosławcie tych, którzy was prześladują. Błogosławcie, a nie złorzeczcie. Weselcie się z tymi, którzy się weselą, płaczcie z tymi, którzy płaczą. Bądźcie między sobą jednomyślni. Nie gońcie za wielkością, lecz niech was pociąga to, co pokorne. Nie uważajcie sami siebie za mądrych. Nikomu złem za zło nie odpłacajcie. Starajcie się dobrze czynić wszystkim ludziom. Rz 12, 11-17

Nauka o Chrystusie i życiu chrześcijańskim

O głoszeniu przez Pawła Dobrej Nowiny i nawracaniu kolejnych społeczności pogańskich na naukę Chrystusa dowiadujemy się z trzynastu Listów, które napisał on do założonych przez siebie wspólnot chrześcijańskich oraz przyjaciół. Swoich adresatów, podobnie jak Święty Piotr, darzył prawdziwie ojcowskim uczuciem i zachęcał do całkowitego zawierzenia Ojcu.

W trosce o jedność i wierność Kościoła Święty Paweł nawoływał do nawiązywania relacji miłości ze wszystkimi ludźmi, ponieważ chrześcijanie tworzą jedno Ciało Chrystusa. Obok objaśnień prawd wiary i ostrzegania przed grzechem przekazał wiele rad i pouczeń dotyczących życia rodzinnego i społecznego.

Wiarygodni świadkowie Kościoła

Święci Piotr i Paweł są wiarygodnymi świadkami Kościoła. Ich drogi do wiary wprawdzie były różne, jednak poświęcenie, z jakim ją głosili, świadczy o odpowiedzialnym podjęciu zadania, które przed każdym z nas postawił zmartwychwstały Chrystus: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody (...). Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem” (Mt 28, 19-20).

Jakże nie podziwiać tych ludzi, którzy zostawili wszystko, aby nieść Dobrą Nowinę aż do najdalszych granic znanej wtedy Ziemi, którzy za swą wiarę oddali życie? Obaj zginęli śmiercią męczeńską w trudnych dla chrześcijan czasach prześladowań Nerona.

Moja droga wiary

Od czasów, w których żyli apostołowie Piotr i Paweł, minęło prawie dwa tysiące lat, ale niezmiennie Tym, który powinien stanowić o wartości naszego życia, pozostaje Jezus Chrystus. Dostojnym swą wiarę i starajmy się dostrzec to, co być może kiedyś umknęło naszej uwadze...

Pietro de Cortana, Ananiasz przywraca wzrok św. Pawłowi

*Święci Apostołowie Piotrze i Pawle,
uproszcie mi żywą wiarę, nadzieję
mocną i miłość doskonałą, zaparcie
się samego siebie, cierpliwość
w przeciwnościach, gorliwość
w modlitwie i wypełnianiu
obowiązków, czystość serca, oddanie
się woli Bożej i dotrwanie w Jego
łasce aż do śmierci. Amen.*

Papież Jan Paweł II podczas Światowych Dni Młodzieży, Paryż, 23-24 sierpnia 1997 roku

ZASTANÓW SIĘ

*Co czynisz,
aby twoja wiara była
mocna, głęboka,
prawdziwa?*